

EDITH SÖDERGRAN

FRAMTIDENS SKUGGA

HELSINGFORS
HOLGER SCHILDTS FÖRLAGSAKTIEBOLAG

FRAMTIDENS SKUGGA

EDITH SÖDERGRAN

FRAMTIDENS SKUGGA

PLANETENNA STIGA

HELSINGFORS
HOLGER SCHILDTS FÖRLAGSAKTIEBOLAG

EDITH SÖDERGRAN

FRAMTIDENS
SKUGGA

PLANTYBOK

HELSINGFORS 1920
HOLGER SCHILDTS TRYCKERI

PLANETERNA STIGA

PLANETARIA STIGA

Mysteriet.

Leksaker äro alla människor.

Leksak var jag själv i går.

I dag är jag den som öppnar mysteriet.

Jag vill att alla skola komma till mig,

jag vill att alla skola höra hur mitt hjärta slår.

Eld och blod och framtidens smörjelse skolen

I mottaga ur mina händer.

Hela mänskligheten vill jag viga åt framtiden.

Mina flammande rader skall varje barn läsa.
Jag skall omvända alla till en heligare gud.
All vidskepelse vill jag sopa ut med en ljudlös
kvast,
all litenhet vill jag hånande döda.
Eder stora orm vill jag stiga uppå; hans huvud
vill jag stinga med mitt svärd.
O du mitt goda svärd, som jag har fått från
himlen, jag kysser dig.
Du skall icke vila
innan jorden är en trädgård, där gudar drömma
vid underbara bägare.

Tolerans.

Kan du fånga med händerna en stjärna som
stiger mot höjden,

kan du mäta dess flykt?

Hindra den icke att stiga.

Det faller glöd från planeter på jorden, främ-
mande för din hand.

Sällsam och het är planeternas glöd för en
främmande hand.

Må planeterna stiga. Stjärna på stjärna.

Det kommer en het längtan över jorden:
en stjärna med rödare sken än de andra jagar
fram: ur vägen.

En hand som följer sin egen lag, vill störta
vad andra befästa.

En segrare kommer, ohörbara läppar uttala
tvingarens namn.

Makt.

Jag är den befallande styrkan. Var finnas de
som följa mig?

Även de största bära sin sköld på drömmarsätt.
Finnes det ingen som läser hänförelsens kraft
i mina ögon?

Finns det ingen som fattar, då jag med låg röst
säger lätta ord till de närmaste?

Jag följer ingen lag. Jag är lag i mig själv.
Jag är människan som tager.

En gammal härskare.

Jord, på din rygg har jag rest ett slott åt
erövrare,
det skola de starkt laddade gästa,
de starkt laddade som gå och vänta.
Där melankoliska fönster stå
och tala om störtade öden,
där skolen I vandra unga, I icke darrande
människor av brons som jag.

Och edert bröst skall sjunga såsom en vårstorm,
som piskar rutan med våta vingar.

Saliga, skrattande fatten I med händerna en ny
stjärna,
då förmörkas edra drag, eder blick faller på
jorden.

Vilken kraft lägger denna arm i svärdet,
som skall genomborra — — — — —
— — — — —
— — — — —

Unga bröst . . . varför är det så ljust uti dig?

Fientliga stjärnor.

Fientliga stjärnor stiga.

Evigt främmande, evigt fjärran

söken I le mot varandra, bedragna av män-
niskotro.

Varje stjärna har en isande blick.

Varje stjärna är stolt och ensam i sin kraft
och tror ej på stjärnors tinder.

Varje stjärna vill förleda en att tro att hon är allt.

Varje stjärna är säll som ingenting i världen.

Varje stjärna vill sätta världen i brand med sin
blossande rand.

Varje stjärna kommer tågande som ett rött sken
ur fjärran

för att förstöra, äta upp, förbränna, utöva sin
makt.

Skaparegestalter.

Mitt hjärta av järn vill sjunga sin sång.
Tvinga, tvinga
människornas hav,
forma, forma
människornas stora massa
till en fröjd åt gudar.

Vaggande i lösa sadlar komma vi
de okända, lättsinniga, starka.

Bär oss vinden fram?

Såsom ett hänskratt klinga våra röster ur
fjärran, fjärran . . .

Wallensteinprofil.

Natt som kommer, jag kastar boll med dig
— min hemska tärning.

Min hand är tung och orädd, med onda makter
driver den sitt spel, som aldrig vägra bistånd.
Min tärning faller ödestung.

Hell, maktens väg går genom underjorden.
Genom underjordens smalaste klippväg går den
som söker kransen som icke vissnar.

Stjärnorna vimla.

Stjärnorna stiga! Stjärnorna vimla. Sällsamma
afton.

Tusen händer lyfta doken från den nya tidens
ansikte.

Den nya tiden blickar ned på jorden: smältheta
blickar.

Sakta rinner vanvett i människornas hjärtan,

Gyllne dårskap famnar människornas tröskel
med unga rankors lidelse.

Människorna öppna sina fönster för en ny
längtan.

Människorna glömma allt på jorden för att
lyssna till en röst som sjunger uppe:

Varje stjärna kastar med djärv hand sin skärv
på jorden: klingande mynt.

Från varje stjärna kommer smitta över skapelsen:
den nya sjukdomen, den stora lyckan.

Planeterna.

Vilda jord som rullar framåt i brännande, skär-
rande rymd,

säll att luften smattrar mot din kind,

säll att farten vänder om dig.

Planeter vilja ingenting annat än snabbheten
uti sin färd.

Världsalltets stränder blinka som frågor.

Snabbare, raskare, obarmhjärtigare, vältrande sig
i underbara öden,
rullar planeternas oräkneliga skara förbi
mot ett ljust sken i väster —
möjlighetens enda utstakade väg.

FRAMTIDENS SKUGGA

Framtidens skugga.

Jag anar dödens skugga.

Jag vet att våra öden ligga i hopar på nornor-
nas bord.

Jag vet att icke en droppe regn sig suger i
jorden

som icke är skriven i de eviga tidernas bok.

Jag vet så visst, som att solen går upp,
att jag aldrig skall skåda det andlösa ögonblick,
då hon står i zenit.

Framtiden kastar på mig sin saliga skugga;
den är ingenting annat än flödande sol:
genomborrad av ljus skall jag dö,
då jag trampat all slump med min fot, skall jag
leende vända mig bort ifrån livet.

Du store Eros.

Du store Eros. Du andas bröllop.

Men vad för bröllop?

Sen jorden stått, och åtrå vigt två kroppar
samman,

har blixten icke nått
till människopanna.

Denna blixtn slår,

denna blixtn är allsmäktig

blixten gör med människobarnen vad den vill.

Vad är mitt hemland...

Vad är mitt hemland? Är det det fjärran
stjärnbeströdda Finland?

Likgiltigt vad. Låga stenar, vältren er på flacka
stränder.

Jag står på eder grå granit som på en visshet.
Du visshet, du skall alltid strö lager och rosor
på min väg.

Jag är den guddom, som kommer med segrande
änne.

Jag är den sälla övervinnaren av det förflutna.

Sällhet.

Snart vill jag sträcka mig ned på mitt läger,
små genier skola täcka mig med vita slöjor
och röda rosor skola de strö på min bår.

Jag dör — ty jag är alltför lycklig.

Av sällhet skall jag ännu bita i min svepning.
Min fot skall krama sig av sällhet i mina vita skor
och då mitt hjärta stannar — vaggas det in av
vällust.

Man före min bår på torget —
här ligger jordens sällhet.

Tantalus, fyll din bägare.

Är detta dikter? Nej, det är trasor, smulor,
vardagens papperslappar.

Tantalus, fyll din bägare.

Omöjlighet, omöjlighet,

döende kastar jag en gång kransen från mina
lockar i din eviga tomhet.

Den förlorade kronan.

Jag sörjer så som hade jag förlorat en sago-
krona.

O alla drömmars krona,
skall detta bleka änne böja sig och resignera?
Jag har funnit allt.

Förvägra segraren, lär honom ödmjukhet?

Eros tempel.

Jag såg, att Eros tempel var av människokroppar.
Därinne gudens bild, den evigt ena,
vad hans läppar bjuda, har ingen förstått,
vad han innerst tänker, vet ingen.

Hans blickar piska blott de sorglöst unga kroppar,
som leka med varandra.

Vi känna ej hans lust — — — — —
— — — — —

Vi Eros lekkamrater, vi vilja endast ett:
bli eld utav din eld och brinna upp.

Solen.

Jag står som på moln i en sällhet utan like.
Molnens ränder brinna röda. Det är solen.
Solen har kysst mig. Så kysser ingenting på
jorden.

Är det att leva evigt som vittne av detta
ögonblick,
ack nej, att stiga upp för de lodräta strålarna
närmare henne.

En gång

skall jag spinna mig in i solen som en fluga i
bärnsten,

för eftervärlden blir det ingen klenod,
men jag har varit i sällhetens glödande ugn.
Ve, du krona som blänker om min panna,
vad skola de veta då de skåda dig?

Nätet.

Jag har nätet i vilket alla fiskar gå.
Saligt häver sig fiskerskans lugna bröst
då hon drager till sig den silverne last.
Jordens rikedom lyfter jag upp på mina axlar.
Jag bär er, jag bär er till en sagodamm.
Uppe på stranden står en fiskare med gyllene
 metspö.

Det finnes någonstädes gudar bakom de tätaste
skogarna,
vi irrande människobarn vilja ingen annanstädes
än dit.
Upp att söka framtidens flammande sol bortom
skogen.

Uppståndelsemysterium.

(Tillfällighetsdikt.)

Himlens änglar sjunga ned till jorden: riven
sönder dödens förlåt, riven ned den!

En kvinna ligger bäddad i svart sorgerum.
Stora ljus brinna kring hennes bår.
På hennes ansikte är en åtrå till Livet,
som ville hennes händer knäppas till bön.

Det är tyst, endast natten går omkring med
vaktande steg.

Plötsligt flammar röd en eld över den döda:
vad är detta?

Det är tyst i rummet.

Änglar sjunga: svarta murar, vidgen er!

I blå himmels ljus må kistan stå benådad.

Kistan står i evighetens rum.

Änglar sjunga: du Guds barn, Herren kallar dig.

Det är tyst, aldrig skall sorgen lämna denna
boning.

Men den döda hör ropet:

Ja, Herre, jag kommer, klingar hennes röst som
ett eko genom alla himlar.

ÄLVDROTNINGENS SPIRA

OCH ANDRA DIKTER

(Fragment).

Var finns han,
den jag har skådat i en hätryckt dröm?
Var finns han,
den min hjälpsökt ögon aldrig så?
Var finns han,
den skuggan på mitt ljus försvann?

Älvdrottningens spira.

(Fragment.)

Var finnes han,
den jag har skådat i en hänryckt dröm?
Var finnes han,
den mina hjälplösa armar aldrig nå?
Var finnes han,
den skuggan på mitt änne förnekar?

Var finnes han,
som lyfter upp en trött blomma från vägen
och sveper henne i genomskinligt siden
och virar slöjorna kring hennes fötter
och betraktar henne länge undrande: hur dog
du, barn?

Mitt bleka ansikte skall icke skifta färg,
på min panna står i tunga bokstäver:
hon sover.

Dina tårar skola falla ned på mina fötter,
de skola sippra mellan mina knän,
som ville de väcka till liv.

Min ensamhet
skriar högt ut ur en tom kista.

Det är som om något ville sätta sig upp med
hopknäppta händer
och icke har makten därtill.

Och du skall lyfta upp min kista på två pelare
i din underbara trädgård.

Och du skall ordna de gyllne lockarna på min
panna

och stryka tillrätta sidenet på min buk.

Din hand skall vara våt av tårar
och du skall säga: här plockar jag ännu
mina underbara frukter, sköra och stela.
Och de skäraste rosorna skall du plocka i din
trädgård.

Är denna skär nog?

Du lägger den i min hand,
som håller den förtroende som vore den
levande och varm.

Och ett fint grönt blad lägger du på mitt bara
bröst,
att jag må stöda min haka på det som på en
psalmbok.

Mina silkeslena lockar från sidan
håller du lekande upp med din hand
och lägger dem tillbaka på den vita siden-
kudden.

Mitt öra är som om det lyssnade till silverljud
ur ansträngt fjärran.
Med en silverfjunvipa rör du mina lysande
läppar, bakom vilka tänderna stå vita.
Och du tänker: lever du icke?

Då lyfter du mig upp med båda armar och
lägger mig i gräset
och du sitter och ser på mig med väckande
ögon, som en mor på sitt barn.
Du tar min slappa hand och drager diamant-
ringen från fingret,
du borrar stenen i köttet på min överarm.
Genom röda slöjor ser du att jag lever.
Och du snör upp min dräkt
och lägger handen på hjärtat för att lyssna.
Du klär av mig,
sidenet faller ned från mina axlar.
Du tar och lägger mitt underbara huvud mot
ditt bröst som till en kyss,
men det faller livlöst tillbaka.
Dock, du har mera mod, du tar mina
fingrar
och böjer dem i lederna, som hos ett barn.
Då skall ett blått torn stiga upp i din trädgård.
Älvorna dansa omkring det.
Uppe i de gyllene tinnarna går älvdrottningen
fram och åter.

Till älvdrottningen, till
det ur ditt bröst
Älvdrottning, älvdrottning
dagen.

— — — — —
Älvdrottningens röst är
Älvorna skynda till frä
På kistans botten brea
på kistans kanter sitta
och på sidenkudden h
»När månen går upp
skola vi hasta, saligt t
uti den mörka skogen
Då skall jag hålla dig
som ett löfte om en ä
»Då skall jag kyssa
räddare.»

Skogen är full av vio
mörk skyndar källan frä
Kunna vi ännu dö?
Det är svårt att tro

en håg

t fråga.
kuller-

ständig
rflödig.

Skaparv
moln or
Moln, v

Jag vill
Höj dir
Jag ser

Vattenfallet.

Skaparvånda kring mitt hjärta,
moln omkring mig som jag kysser med min mun
Moln, veten I vad som blir av mig?

Jag vill gå i dag till en spåkvinna.
Höj din hand och visa mig min framtid.
Jag ser dina två ögon som stål.

O du dånande vattenfall av vällust.

Skummet som porlar på din strand gör en håg
förryckt.

Dånande, störtande fall, du behöver intet fråga.
Evigt samma visshet slår tusenfaldigt kuller-
byttor.

Svårmodiga visshet: att du är oemotståndlig
och överflödig.

Eros hemlighet.

Jag lever rött. Jag lever mitt blod.

Jag har icke förnekat Eros.

Mina röda läppar brinna på dina kalla offer-
hällar.

Jag känner dig, Eros —

du är icke man och kvinna,

du är den kraft,

som sitter nedhukad i templet,

för att resande sig, vildare än ett skrän,

häftigare än en slungad sten,
slunga ut förkunnelsens träffande ord över
världen
ur det allsmäktiga templets dörr.

Eros skapar världen ny.

Eros skapar världen ny.

Mullen i hans hand är full av under,

Eros ser ej människornas små strider,

hur solar och månar fullända sina banor
ser han med brinnande blick.

De äro så nära hans havande själ,
vad drömmer hans vilda håg?

Stjärnorna löpa sjungande sina banor,
men på Eros panna gry redan eviga under-
verk.

Den unga jätten anar ren den stora blinda
saga,
han åter en gång spelar.

Blixten.

Blixt som höljer dig i moln,
blå blixt, den jag ser,
när skall du bryta fram?

Blixt, du välsignade,
åskladdade, befruktande, renande,
jag väntar utmattad på dig.

Min kropp ligger lik en trasa
för att en gång, fattad av elektriska händer,
fastare än all jordens malm,
sända blixten.

Instinkt.

Min kropp är ett mysterium.

Så länge detta bräckliga ting lever
skolen I känna dess makt.

Jag skall frälsa världen.

Därför ilar Eros' blod i mina läppar
och Eros guld i mina trötta lockar.

Jag behöver blott skåda,
trött eller olustig: jorden är min.

Ensamhet.

De äro så få bland sanden i havet som förstå det.

Ensam har jag kommit, ensam skall jag gå.

Mitt fria hjärta har ingen broder.

Kristna spöken sitta i alla hjärtan och sträcka
ut armodets händer.

Den sötma som strömmar till mig från alla håll
är eder otillgänglig.

Det är tronens underbara ensamhet,
det är rikedomen, rikedomen som böjer knä.

Den starkes kropp.

Jag vet, jag vet att jag skall segra.
Vad man än må nämna mig, vem som än må
 vänta mig, jag är framtidens stjärna.
Jag har vaknat på en urgammal tron,
underbara händer breda sidenslöjor under mig.
Mysteriet går i mina ådror.

Mysterium, jag erkänner dig, jag, antimystikern,
spökfienden.

Mysterier hava inga klara gränser, mysterier
hava intet uttalat namn,
mysteriet stiger i den starkes kropp när han
rusblind går till handling.

Aning.
Vid skugggång.

Aning.

O du härligaste av allt härligt, min kropp,
varför vet du, att du har makten?

Denna arm är det som århundradet behöver.
Blixten sitter i min hand och en dag skall den
ljunga till,

man skall se dess blåa sken och fatta.

Jag är blott en bland andra och andra äro
starkare än jag,

men jag är den sköld på vilken man skall se,
jag är kärnan och länken som sammanhåller.

Vid soluppgång.

Människor, människor,
såsom regnet faller ned från himlen
stiger jag ned på jorden.

Mina saliga ögon hava sett stjärnorna,
blixten fångade jag i min högra hand,
makt, makt flödar över mina läppar.

Ödet ställde mig att vakta den uppgående
solen.

Hälsade vare vidderna omkring oss —
en ny dag drar in.

O du mitt hjärtas vidd...

O låt mig breda ut mina armar, liv.

O du mitt hjärtas vidd. Jag väntar
att jag skall höra min röst.

Jag vill tala, mina ord skola falla som glödande
bränder i hopen.

Det finnes ingen hand, som rör vid mitt
hjärtas yta att det skälver,
och dock tror jag mig samla åskornas gördel
kring mitt bröst.

Men åskan är i mitt bröst, den skall falla som
ett skott.

Jag är en gud i vilken ovädren rasa,
med sugande ögon drager jag alla in i min själ.

Materialism.

För att icke dö måste jag vara viljan till makt.
För att undgå atomernas kamp under upp-
lösning.

Jag är en kemisk massa. Jag vet så väl,
jag tror icke på sken och själ,
lekarnas lek är mig så främmande.

Lekarnas lek, jag leker dig och tror ej ett
ögonblick.

Lekarnas lek, du smakar gott, du doftar
underbart,
dock finnes ingen själ och har det aldrig funnits
någon själ.
Det är sken, sken, sken och idel lek.

Extas.

Det är farligt att önska, när man är den mäktige
därför stå mina önskningar stilla.

— — — — —

Ve, det förflutna drömmar,
ve, vi hålla morgondagens oöppnade skål i vår
hand,
ve, renaste av allt rent,
ve, sällhet som höjer hammaren för att förgöra,
ve, sällhet som sover i morgondagens bröst.

Lust, som blir smärta,
sällhet man blott skådar med tårar i ögonen
och dör bort.

Med tårar i ögonvrån uttalar jag sällhetens ord
över den fördömda världen.
Varför fördömd? Därför att du icke kan höra
sällhetens röster,
därför att du sover som ett foster i sin moders
famn.

Sällheten rörde vid detta änne som nämner
sig dödligt,
genom mina läppar strömmar hettan av en gud,
alla mina atomer äro åtskilda och stå i brand...

Hamlet.

Vad vill mitt dödliga hjärta? Mitt dödliga hjärta
är tyst. Mitt dödliga hjärta vill ingenting.
Här ligger hela jorden. Du vänder dig bort
i kramp.

Ett trollspö har rört vid denna jord och den
blev stoft.

Och där jag sitter på ruiner,
vet jag att du kommer, oförutsedda stund.

Jag vet att du väntar bakom en reglad dörr,
att jag är nära dig och du kan räcka mig din
hand.

Det finnes intet val för mig,
sanning, jag följer dig om du går i dimmornas
land.

Sanning, sanning, bor du i likrum bland ormar
och stoft?

Sanning, bor du där, där allt är vad jag hatar?

Sanning, lysa bedrövliga lyktor din väg?

Hyacinten.

1.

Jag står så tapper, så förväntansfull och säll.
Skall ödet kasta mig med snöbollar?

Må snön rinna i mitt bruna hår,
må snön kyla min saliga hals.

Jag höjer huvudet. Jag har min hemlighet.

Vad rår med mig?

Jag är obruten, en hyacint som ej kan dö.

Jag är en vårblozza med skära klockor

som stiger full av markens sorglösa triumf:

leva oöverträffligt, säkert, utan motstånd i världen.

Fyra små dikter.

1.

Hur kan det vara så sällt i ett bröst?
är den enda frågan i min filosofi.
Och mitt enda svar är: därför, därför att jag vet.
Vad vet jag?
Att jag skall vara avsvimmad i solen
och icke vara död och icke segrare,
en sol som icke uthärdar sin egen uppgång

11.

Min krona är för tung för mina krafter.

Se, jag lyfter den med lätthet,

men mitt stoft vill falla sönder.

Mitt stoft, mitt stoft, du är härligt samman-
bundet.

Mitt stoft, jag tror du börjar längta till en
likkista.

Nu är det icke den elektriska timmen,

mitt stoft, du hör mig ej.

III.

Jag är triumferande som livet självt.

Bringa icke mina händer lycka?

Underliga tid, du fostrar hjältebarn med oberörda lockar

på höjder, dit ej händer nå.

Och åter står mitt hjärta över avgrunder och triumferar.

Mitt hjärta, vad du är sorglöst,

som vore det kiselstenar att leka med!

IV.

Det regnar, det regnar på mig i strida strömmar.

För så litet söndrar jag ännu icke mitt hjärta.
Må motgångarna blåsa som kalla vindar kring mig.
Jag är medgången själv. På min panna står
skrivet :

solen kan icke gråta ett ögonblick. Den som
vill döda solen, får sträcka vapen,
han ser, vad som är starkast.

Animalisk hymn.

Den röda solen går upp
utan tankar
och är lika mot alla.

Vi fröjda oss åt solen såsom barn.
Det kommer en dag då vårt stoft skall sönder-
falla,
det är detsamma när det sker.

Nu lyser solen in i våra hjärtans innersta vrå
fyllande allt med tanklöshet
stark som skogen, vintern och havet.

Sol.

Jag är säll.

Djärva morgonsol, lys mig i ansiktet, rör vid
min panna.

Nej, du hör ren mitt högmodiga hjärtas svar.
Mitt hjärta blir övermodigare med varje sol-
omlopp.

Det är som hölle jag solens disk i mina händer,
blott för att krossa den.

Det är som gästade jag jorden tillfälligt, flyk-
tigt, lätt
för att med en skur av speord väcka den.
O du övermodigaste bland hjärtan, sträck ut
dina armar mot solen,
fall på knä och låt ditt bröst bli genomträngt
av solen, solen.

Beslut.

Jag är en mycket mogen människa,
men ingen känner mig.

Mina vänner göra sig en falsk bild av mig.

Jag är icke tam.

Jag har vägt tamheten i mina örnlör och
känner den väl.

O örn, vilken sötma i dina vingars flykt.

Skall du tiga såsom allting?
Vill du kanske dikta? Du skall aldrig dikta mer.
Varje dikt skall vara sönderrivandet utav en dikt,
icke dikt, men klomärken.

Blixtens trängtan.

Jag är örn.

Det är min bekännelse.

Ikke diktare,

aldrig något annat.

Jag föraktar allting annat.

För mig finns ingenting annat än kretsas i örne-
flykten.

Vad sker i örneflykten?

Alltid detsamma, det eviga.

En blixtnad skjuter ner på himlen i ändlös
begärlighet

älskande hemlighetsfullt som då en ny värld
blir till.

Den stora trädgården.

Vi äro alla hemlösa vandrare
och alla äro vi syskon.
Nakna gå vi i trasor med vår ränsel,
men vad äga furstarna i jämbredd med oss?
Skatter strömma till oss genom luften
som icke mätas med guldets vikt.
Ju äldre vi bliva,
desto mera veta vi att vi äro syskon.

Vi hava ingenting annat att skaffa med den
övriga skapelsen
än att giva den vår själ.

Om jag hade en stor trädgård
skulle jag bjuda alla mina syskon dit.

Var och en skulle taga med sig en stor skatt.
Då vi icke hava något hemland kunde vi bli
ett folk.

Vi skola bygga ett galler kring vår trädgård
att intet ljud från världen når oss.

Ur vår tysta trädgård
skola vi giva världen ett nytt liv.

Stjärnan.

Vad vet du? Vad vet du?

Det är farligt att säga.

Jag känner lyckan i min hand, lyckan själv,
jag har turen, den stora turen, i mina fingrar.

O underbara tur!

Jar hör till dem som tro på sin stjärna:
det är att gripa ödets hemliga makter.

Vad kunna ödets hemliga makter då man
griper dem
med händer starka av sanning.

Fördärvliga ord, fördärvliga.

Men min stjärna förnekar sig ej.

Inför min stjärna, som hotande står,
jag känner min otillräcklighet.

Var skall jag få den tunga hand som fattar
svärdet?

Man frågar mig icke, säger min stjärna,
mänskobarn, hölj ditt ansikte för det ofattliga,
det egna, det egna skall giva dig kraften.

INNEHÅLL:

Planeterna stiga.

	Sid.
Mysteriet	7
Tolerans.....	9
Makt	11
En gammal härskare	12
Fientliga stjärnor.....	14
Skaparegestalter	16
Wallensteinprofil	18
Stjärnorna vimla	19
Planeterna.....	21

Framtidens skugga.

Framtidens skugga	25
Du store Eros.....	27
Vad är mitt hemland	28
Sällhet	29
Tantalus, fyll din bägere.....	30
Den förlorade kronan.....	31

Eros tempel.....	32
Solen	33
Nätet.....	35
Uppståndelsemysterium	37

Älvdrottningens spira.

Älvdrottningens spira.....	41
Vattenfallet	46
Eros hemlighet	48
Eros skapar världen ny	50
Blixten	52
Instinkt	53
Ensamhet	55
Den starkes kropp.....	56
Aning	58
Vid soluppgång	59
O du mitt hjärtas vidd —	61
Materialism	63
Extas	65
Hamlet	67
Hyacinten.....	69
Fyra små dikter	71
Animalisk hymn	75
Sol.....	76
Beslut	78
Blixstens trängtan	80
Den stora trädgården.....	82
Stjärnan.....	84

Edith Södergran:

Dikter	1916	3: 25
Septemberlyran	1918	5: —
Rosenaltaret	1919	6: —
Brokiga iakttagelser	1919	5: —
Framtidens skugga.....	1920	12: —